

Olyan ország nem lehet az EU tagja, amely kollektív bűnösökként megbélyegzi kisebbségét *

Az áldozatok többsége a magyar nemzetiséghez tartozó békés, egyszerű és sok esetben példamutatóan segítőkész, vendégszerető ember volt, akiknek egyetlen bűnük a nemzeti hovatartozásuk volt! Tudjuk, hogy a többi nemzetiséghez tartozók (németek, horvátok) bűne szintén ez volt, s hogy a kb. 5 százalék kivégzett szerb azért járt így, mert a legtöbb esetben a saját szerb szomszédja szerint tudott magyarul, vagy látták, amint magyar emberrel magyar nyelven beszélget az utcán! Bizonyított tény, hogy egyes civilek épp amiatt lettek megkínözva és kivégezve, mert segítettek az 1941-es magyar bevonulás alkalmával a szerb ismerőseiken, mint pl. a saját édesapám, Mérey István, aki kb. 120 szerb embert mentett meg a biztos bebörtönözéstől és a kivégzéstől, vagy az 1942-es razzia idején Kabolban 200 szerb embert megmentő magyar bíró bűne is ez volt!

Mert egy magyar ember nem lehetett a Tito-partizánok szemében hős, ha nem volt kommunista, még akkor sem, ha szerbek százait mentette meg! Ezeknek a példamutató embereknek pont emiatt kellett meghalniuk, nehogy véletlenül is egyazon hőssé váljanak emelve, mint a „hős felszabadító partizánok”!

Gyermekeiket, unokáikat évtizedekre megbélyegezték és kiközösítették.

Miért túrték el (a szerbek), hogy a saját megmentőiket is a legkegyetlenebb módszerekkel megkínózzák és megölik, csak amiatt, mert magyarok voltak és nem voltak kommunisták! A magyar nem volt ember, ha nem volt kommunista?!!

Szerbia addig nem léphet be az EU-ba, amíg a szerb vezetés nyilvánosan bocsánatot nem kér a Vajdaságban 1944 őszén - 1945 folyamán megkínzott és kivégzett magyar civilek hozzátartozóitól és ezáltal a mai magyar kisebbségtől Szerbiában!

Ezen bocsánatkérést azonnal követnie kell a jeltelen tömegsírok és környékük rendbetételének. A sírok többsége ma szeméttel, elhanyagolt, gázos terület, pályaudvar vagy sportpálya!

Szerbia EU-csatlakozásának feltétele a bocsánatkérés. Őszinte a bocsánatkérés csak akkor lehet, ha Szerbia hitelt érdemlően bebizonyítja, hogy ezúttal valóban és azonnal elkezd az egyes, 2007-ben, 2008-ban, 2009-ben és 2010-ben rehabilitált személyek vagyonának visszaszolgáltatását! Mindennemű további per, eljárás és hasonló tortúra nélkül! Ezt követően pedig minden elkonfiskált vagyont vissza kell származtatnia mindenkinek, akitől amiatt vették el a kommunista Jugoszláviában 1945-ben és utána, mert magyar volt! Nem kérünk többet az évekig elhúzódó rehabilitációs perekből!

Tudjuk, hogy az elvesztett ingatlanok 90 százaléka ma is a szerb állam tulajdonában van! Akiét pedig elidegenítette a szerb állam, az értékben kapjon ugyanolyan ingatlant a szerb államtól!

Szerbia már csak így tudja bizonyítani, hogy hitelt érdemlő a rehabilitálási szándéka, minden más csak halott betű a papíron!

A saját esetem azt bizonyítja, hogy nem szabad bizalmat előlegeznünk olyan országnak – Szerbiának - amely például 2007 decembere óta halogatja a meggyilkolt és jeltelen tömegsírba vetett édesapám jogerős rehabilitációs bírósági ítéletének végrehajtását és rákényszerít, hogy újabb per útján szerezzek érvényt a már négy éve megítélt kártérítésnek.

Olyan ország nem lehet az EU tagja, amely kollektív bűnösökként megbélyegzi a saját legnagyobb lélekszámú kisebbségét, csak amiatt, mert az egyszerű férfilakosság köteles volt sorkatonai és területvédelmi kötelességének eleget tennie!

*Elhangzott 2011. nov 25-én a Magyar Országgyűlés Felsőházi termében tartott Délvidéki magyar Golgota 1944-45 megemlékezésen

Mérey-Zagyva Emma határozott szándéka, hogy a szerb kártérítési törvény alapján családja elkobzott anyagi javainak visszaszerzéséért is pert fog indítani. A 78 éves magyar asszonyt a per folyamán erkölcsileg, anyagilag és a szükséges jogi képviselő biztosításával is támogatja a Trianon Múzeum és a Keskenyúton Délvidéki Tragédiánk civil szervezete.

Bátor kitartását Kövér László, az Országgyűlés elnöke kitüntetéssel ismerte el a megemlékezés keretében.

Az Országházban megtartott megemlékezésen, a fotón balról jobbra: Csorba Béla, Schmittné Makray Katalin, Mérey-Zagyva Emma, Teleki Júlia, Cseresnyés Magdolna és Weiss Rudolf
Fotó: Ternováczi István

Mérey Emma, édesanyjával és bátyjával 1941-ben ...

és napjainkban, emlékezve a tragédiára